

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **N. P.**
státní příslušností Ruská federace
trvale bytem R.
zastoupena JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2019 č.j. CPR-30204-10/ČJ-2018-930310-V237

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 8. 2018 č.j. KRPA-317741-14/ČJ-2018-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný se nevypořádal s námitkami, které vznesla v odvolání, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neoprátil dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Dále namítala, že není pravdou, že by na území České republiky pobývala neoprávněně, protože má prokazatelně na Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAMP“) v běhu pobytové řízení č.j. OAM-18640/DP-2017, když v rámci takto vedeného pobytového řízení bylo podáno odvolání, o kterém dosud nebylo rozhodnuto, a žalobkyně tedy stále čeká na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o takto podaném odvolání. Nejednalo se tedy o nelegální pobyt. I kdyby se žalobkyně na území České republiky nacházela nelegálně, správní orgán měl vedené řízení překvalifikovat na řízení o povinnosti opustit území České republiky dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Policejní orgán si dle žalobkyně neoprátil všechny relevantní důkazy nutné k řádnému zjištění skutkového stavu, když navíc vydal rozhodnutí o správním vyhoštění ve stejný den, ve kterém zahájil řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně dále vyslovila absolutní nesouhlas se závazným stanoviskem ministra vnitra ze dne 29. 4. 2019, a to proto, že dle žalobkyně v její vlasti panuje diktátorský, nedemokratický režim a jsou prokazatelně porušována základní lidská práva a svobody. V případě nuceného návratu žalobkyně do Ruské federace proto nelze vyloučit, že by jí hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení. Její bezpečné vycestování do země původu reálně vůbec není možné. Dále se správní orgán dle žalobkyně nevypořádal s podmínkami uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán podle žalobkyně rovněž porušil § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí má také odporovat ústavnímu pořádku. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navrhl žalobu zamítnout.
4. Na jednání konaném před zdejší soudem dne 15. 8. 2019 žalobkyně setrvala na svých právních názorech a procesním stanovisku. Žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil.
5. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 8. 2018 č.j. KRPA-317741-1/ČJ-2018-000026, sdělení OAMP ze dne 23. 8. 2018, rozhodnutí OAMP ze dne 22. 2. 2018 č.j. OAM-18640-7/DP-2017, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 23. 8. 2018 č.j. KRPA-317741-9/ČJ-2018-000022, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 23. 8. 2018 č.j. KRPA-317741-11/ČJ-2018-000022, závazné stanovisko OAMP ze dne 23. 8. 2018 č. ZS43641, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 8. 2018 č.j. KRPA-317741-14/ČJ-2018-000022, odvolání žalobkyně ze dne 29. 8. 2018, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 29. 4. 2019 č.j. MV-25804-2/OAM-2019, informace OAMP ze dne 20. 6. 2018 o bezpečnostní a politické situaci v Ruské federaci, podání žalobkyně ze dne 15. 6. 2019, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2019 č.j. CPR-30204-10/ČJ-2018-930310-V237.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně se dne 23. 8. 2018 dostavila na pracoviště OAMP za účelem podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Bylo zjištěno, že žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

pobývá na území České republiky neoprávněně, a proto ji přivolaná policejní hlídka zajistila dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Podle sdělení OAMP ze dne 23. 8. 2018 žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností do 31. 8. 2017. Dne 18. 7. 2017 žalobkyně podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia vedenou pod č.j. OAM-18640/DP-2017; řízení o žádosti bylo dne 22. 2. 2018 usnesením zastaveno. Toto usnesení nabylo právní moci dne 4. 4. 2018 a odvolání proti němu bylo podáno mimo zákonnou lhůtu dne 9. 4. 2018. Dne 23. 8. 2018 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně při výsledku účastníka správního řízení dne 23. 8. 2018 k dotazům správního orgánu prvního stupně mimo jiné uvedla, že do České republiky přiletěla v srpnu 2017 a od té doby je neustále v ČR, přiletěla přímo do Prahy za účelem studia. Nyní již nestuduje. V poslední den oprávněného pobytu nevystovala z území, protože si podala odvolání, neví, jak odvolání bylo ukončeno. Nemá žádné vízum ani oprávnění k pobytu. K dotazu, zda požádala o nějaké povolení k pobytu, uvedla, že ne, chtěla to udělat dnes. Je si plně vědoma svého protiprávního jednání a možných důsledků z něj vyplývajících. Je svobodná, bezdětná. Živí se sama, nyní nepracuje. V České republice nevlastní byt, dům či jiný majetek, má nějaké peníze k dalšímu pobytu a vycestování. Je zdravá, s ničím se neléčí. V České republice ani Evropské unii nemá nikoho. V Rusku má rodiče, sestru a širší příbuzenstvo. V ČR nemá kulturní nebo společenské vazby. Na území ČR nepáchala trestnou činnost, nepožívá návykové látky, není jí známa žádná překážka nebo důvod, který by jí znemožňoval vycestování z území ČR. V Rusku se má kam vrátit, jela by k rodině. V případě vyhoštění hodlá dobrovolně vycestovat do domovského státu.

7. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 8. 2018 č. ZS43641 vycestování žalobkyně do Ruska je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 8. 2018 č.j. KRPA-317741-14/ČJ-2018-000022 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 18 měsíců. Současně podle § 118 odst. 3 téhož zákona byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání ze dne 29. 8. 2018. Během odvolacího řízení ministr vnitra vydal závazné stanovisko ze dne 29. 4. 2019 č.j. MV-25804-2/OAM-2019, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko OAMP č. ZS43641 ze dne 23. 8. 2018 a bylo konstatováno, že vycestování žalobkyně je možné. Podáním ze dne 15. 6. 2019 žalobkyně vyslovila nesouhlas se závazným stanoviskem ministra vnitra ze dne 29. 4. 2019. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 6. 2019 č.j. CPR-30204-10/ČJ-2018-930310-V237 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. V § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, bylo stanoveno:

„(1) Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
13. Podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *pobývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území. Podle třetího odstavce téhož ustanovení, ve znění účinném do 30. 7. 2019, policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území dále*
 - a) cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zvláštního právního předpisu, za účelem opuštění území, jestliže*
 - 1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany,*
 - 2. nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen, nebo*
 - 3. mu uplynula doba oprávnění k pobytu na území uděleného osobě požívající doplňkové ochrany (§ 124b),*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

b) cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a je mu umožněno dobrovolné vycestování, nebo

c) cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.

14. Podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *je-li v řízení o správním vyhoštění zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince a pobýval-li cizinec na území neoprávněně, považuje se zahájené řízení o správním vyhoštění za řízení o povinnosti opustit území. Policie cizince o této skutečnosti vyrozumí bez zbytečného odkladu. Lhůta pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území běží ode dne, kdy byl cizinec o této skutečnosti vyrozuměn.*
15. Pokud jde o námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a přihlédli ke všem skutečnostem rozhodným pro posouzení věci. Správní orgány rovněž vycházely z dostatečných podkladů pro své rozhodnutí a řádně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž na jeho základě přijaly odpovídající právní závěry, které náležitě odůvodnily, a současně se vypořádaly s veškerými námitkami žalobkyně. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nekonkretizovala, která konkrétní skutková zjištění či podklady pro rozhodnutí měly být ze strany správních orgánů opomenuty a které další konkrétní skutečnosti hovořící ve prospěch žalobkyně či argumenty nebyly ze strany správních orgánů vzaty v potaz, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat a shledal je nedůvodnými.
16. Zdejší soud neshledal jak formu uloženého správního vyhoštění, tak ani uloženou dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce jednoho a půl roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky [srov. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019]. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 18 měsíců tak činí jednu polovinu zákonem stanovené maximální doby. Vzhledem k relativně dlouhému pobytu žalobkyně na území České republiky bez jakéhokoli pobytového oprávnění (od 5. 4. 2018 do 23. 8. 2018, tedy více než čtyři měsíce) pak soud považuje správními orgány uložené správní vyhoštění na dobu 18 měsíců za zcela přiměřené. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně se na OAMP dostavila dobrovolně.
17. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, jež nesleduje represivní účel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č.j. 9 Azs 176/2017-26, bod [24]). Dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

18. Při aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo žalobkyni dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č.j. 8 Azs 262/2018-40). Taková situace však v nyní posuzované věci nenastala (žalobkyně má své příbuzné v Rusku, přičemž v České republice nemá žádné příbuzné osoby, vazby, závazky ani pohledávky), což nezpochybňuje ani žalobkyně ve své žalobě. Správní orgány tudíž nepochybily, jestliže nepřekvalifikovaly řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území České republiky dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Pro uložení správního vyhoštění žalobkyni byly naplněny veškeré podmínky, přičemž s ohledem na veškeré shora uvedené okolnosti soud shledal toto opatření zcela přiměřeným.
19. Žalobkyně dále namítala, že na území České republiky pobývala oprávněně, protože v rámci jejího pobytového řízení bylo podáno odvolání, o kterém doposud nebylo rozhodnuto, a tedy žalobkyně stále čeká na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Městský soud v Praze k tomu uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že OAMP dne 22. 2. 2018 vydalo usnesení č.j. OAM-18640-7/DP-2017, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně ve stanovené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Toto usnesení nabylo právní moci dne 4. 4. 2018, přičemž žalobkyně se proti němu odvolala opožděně (odvolání bylo podáno k poštovní přepravě až dne 9. 4. 2018). Žalobkyně tyto skutečnosti žádným relevantním způsobem nezpochybnila ani v žalobě. Soud tudíž dospěl k závěru, že usnesení OAMP ze dne 22. 2. 2018 č.j. OAM-18640-7/DP-2017 je v právní moci, na což opožděně podané odvolání (byť o něm nebylo rozhodnuto) nemá žádný vliv. Žalobkyni tak oprávnění k pobytu na území České republiky zaniklo ke dni 4. 4. 2018.
20. Pokud jde o námitky žalobkyně brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobkyně do Ruské federace, soud jim nemůže přisvědčit. Správní orgán prvního stupně rozhodl o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádal žalovaný o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. Závazné stanovisko ministra vnitra vychází z aktuální zprávy OAMP ze dne 20. 6. 2018 o zemi původu (ta je součástí správního spisu), jež potvrzuje závěry vyslovené v závazných stanoviscích. Ze zprávy vyplývá, že bezpečnostní situace v zemi je na většině území stabilní. V Rusku sice dochází k individuálnímu excesivnímu jednání a v určitých případech k porušování některých ústavou garantovaných práv občanů této země, nicméně skutečnost, že v některé zemi existuje nedemokratický režim, neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Žalobkyně svoje obavy v odvolání prezentovala jako obecné a spekulativní domněnky stran potenciálně jí hrozícího nebezpečí po návratu do vlasti, které na základě jí učiněných

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

sdělení nelze označit za reálnou a bezprostřední hrozbu. Žalobkyně rovněž do protokolu o výsledku účastníka správního řízení výslovně uvedla, že do ČR přijela za účelem studia, nikoliv z důvodu jakýchkoliv problémů ve vlasti se státními orgány nebo soukromými osobami. Potvrdila také, že jí není známa žádná překážka vycestování, a v případě vyhoštění dobrovolně vycestuje do vlasti. Žádné jiné skutečnosti, které by jí bránily v návratu do Ruska, neuvedla. Městský soud v Praze se s hodnocením ministra vnitra, z něhož při svém rozhodování vycházel i žalovaný, plně ztotožňuje a dodává, že ani žalobkyně relevantním způsobem tyto závěry nezpochybnila ani v žalobě. Soud v této souvislosti rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015 č.j. 3 Azs 108/2015-49: „*Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v usnesení z 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 – 93, Rusko je členským státem OSN a Rady Evropy a signatářem úmluv, týkajících se ochrany lidských práv. Lze tedy očekávat určitý standard těchto práv. Rusko se v praxi podrobuje řízením a kontrolním mechanismům, jež mezinárodní smlouvy upravují, včetně řízení před Evropským soudem pro lidská práva (srov. cit. usnesení).*“ Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

21. S ohledem na shora uvedené neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch, a žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. srpna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.